

НЕ ЩЕ СТАНЕ кръвта на вода,
и не ще те убиятъ поетигѣ.
Презъ мъгливитѣ, прашни стѣкла
днесъ по-ясно навлиза шума
що изригватъ отъредъ градоветѣ.

И по-милъ, и по-скѣпъ, и по-близъкъ е
този свѣтъ отъ месо и отъ кръвъ
съ тия подвизи, жалби и низости,
съсъ тѣлата отъ мжка пронизани,
съсъ очигѣ посърнали въ скърбъ,

отъ свѣта на героигѣ вѣхнѣщи
въвъ ухаещи блѣди мечти,
отъ свѣта на словесни тѣлни,
на okayващи автора пѣсни,
на мимози, на здрачъ и сълзи.

Ще изтриешъ праха отъ очигѣ си,
ще забравишъ мъгливитѣ дни,
стиховетѣ безкрай препроцитани,
по стенигѣ безмълвнигѣ зрители,
изхабенигѣ въ скърби ноци,

и съ голѣмнигѣ, прашнигѣ томове
ще разбиешъ тѣзъ мѣтни стѣкла.
Ще отворишъ съ ритинци вратага
да издуха мечтигѣ ти вѣтъра
и ще слѣзешъ надолу въ града.